

เรื่องของ..

ชาวมินกร รุ่น ๒๗

ปี พ.ศ. ๒๕๑๐ เราเดินเข้าบางเขนด้วยความประหม่า แต่ก็ภาคภูมิใจและมั่นใจ ๔๔ คน เข้ามาที่ตึกเล็กๆ คณะเล็กๆ ที่รับนิสิตน้อยที่สุด ๑๐ คนแรกที่ได้คะแนน Entrance สูงสุด จะได้รับทุนเล่าเรียนปีละ ๒,๕๐๐ บาท สมัยนั้นรัฐบาลเห็นว่า วิชาประมงเป็นสาขาวิชาที่ขาดแคลน ในจำนวน ๔๔ คน ย้ายคณะไป ๑๓ คน ออกระหว่างเรียน ๑ คน เสียชีวิตระหว่างเรียน ๑ คน ที่เหลือจบเพียง ๓๓ คน แล้วออกไปประกอบอาชีพรับราชการเกือบทั้งหมด โดยอยู่ในกรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นส่วนใหญ่ ใช้ความรู้ที่ร่ำเรียนมาพัฒนาประเทศไปตามความสามารถ ที่น่าภาคภูมิใจของรุ่น ก็ต้องเป็น ดร.จรัสธาดา กรรณสูต ที่สามารถไปถึงปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่ปรึกษาสำนักพระราชวัง และปัจจุบันดำรงตำแหน่งองคมนตรี นอกจากนั้นส่วนใหญ่ เกษียณที่ระดับ ๙ อาจมี ๔ บ้าง ๗ บ้าง ตามแต่บุญทำกรรมแต่งของแต่ละบุคคล แต่ที่แน่ๆ ลูกน้องเรียกหัวหน้า ผอ. กันทุกคน (เท่าไม่น้อย) แต่ที่ไม่ได้อยู่กรมประมง ไปเอาดีที่กรมป่าไม้ ก็คือ ดร.ชวาล ทัพพิกรณ์ เจริญก้าวหน้าในตำแหน่งสุดท้ายก่อนเกษียณ คือ รองอธิบดีกรมอุทยาน สัตว์ป่าและพันธุ์พืช กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพียงแต่ไม่ได้สังกัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เหมือนตอนที่เข้าไปเท่านั้น อีกส่วนหนึ่งก็ไปเป็นครูบาอาจารย์ มี ดร.อำนวย จรดวง เป็นคนเดียวในรุ่นที่ได้เป็นศาสตราจารย์ นอกจากนั้นก็ได้เป็น รศ. ผศ. แต่ที่ต้องบันทึกเป็นเกียรติประวัติของชาวมินกรรุ่น ๒๗ ก็คือ ชลธิ์ ชัยนการนาวิ ซึ่งเป็นอาจารย์สอนวิชาประมงของวิทยาลัยเกษตรกรรม กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เพียงหนึ่งเดียวในเวลานั้น ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้บุกเบิกก่อร่างสร้างวิทยาลัยประมงดินสุลานนท์ ที่จังหวัดสงขลา โดยรับตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการวิทยาลัยประมงแห่งนี้เป็นคนแรก เพื่อนอีกหลายคนไปประกอบอาชีพต่างๆ บางคนเป็นนักธุรกิจ ระดับเจ้าสัว เช่น สดใส ห่มระฤก (เสียชีวิตแล้ว) เป็นเจ้าของธุรกิจ ผลิต และขายส่งพรมปูพื้น ส่งขายทั่วโลก นิพนธ์ เหมะประสิทธิ์ เจ้าของธุรกิจขายปลีกและขายส่งยาทั่วประเทศ มีเพื่อนอีกคนหนึ่งออกจากวงโคจรประมงไปรับราชการสังกัดอยู่กระทรวงมหาดไทย คือ สุขเชษฐ์ วีรชานนท์ สุดท้ายในตำแหน่งราชการก็คือ รองผู้ว่าราชการจังหวัดสุพรรณบุรี และจังหวัดนครสวรรค์

เราเข้ามา ๔๔ คน ย้ายคณะ ๑๓ คน ตามที่กล่าวแล้ว ที่เหลือก็เรียนกันด้วยความรักและความภูมิใจ ด้วยการเรียนให้จบๆ แบบ... เลยต้องใช้เวลาดังแต่ ๔ ปี ๔ ปีครึ่ง และ ๕ ปี ตามแต่ใครจะรักมหาวิทยาลัยมากกว่ากัน (คนจบ ๕ ปี กลับมีความสำเร็จในชีวิตสูงกว่าพวกจบ ๔ ปี ก็หลายคน) ขอแก้ตัวให้เพื่อน และยกประโยชน์ให้ นั่นก็คือ ความยาก และมาก ของกระบวนการในคณะประมง

คือลงทะเบียนมากหน่วยกิต คณะอื่นเขาเรียน ๑๔๐-๑๔๔ หน่วยกิต ก็จบแล้ว แต่ของเราต้อง ๑๕๒-๑๕๔ หน่วยกิตครับ มีเพื่อนบางคนขยันมาก เรียนกว่า ๑๗๐ หน่วยกิต (จึงต้องใช้เวลาเรียน นานหน่อย) และวิชาในคณะประมง เปิดปีละครั้ง ถ้ามีตกเทอมต้น ต้องไปเรียนปีหน้าเทอมต้น จึงมีบางคนว่างไป ๑ เทอม โดยไม่เรียนอะไรเลย

หลายคนเข้ามาแล้ว รู้สึกว่าไม่ถูกโฉลกกับวิชาประมง และงานในอนาคต จึงย้ายคณะกันไป ตั้งแต่ปี ๒ มี อุดม อมรวัฒนา ไปเศรษฐศาสตร์ เกษตรชัย (ธวัช) อุ่นวิจิตร ไพโรจน์ วีระประทีป คนอง คลอดเพ็ง ณรงค์ ศรีพุ่ม มงคล (มณฑป) ปัทมะพรหม ศิริชัย บุลวัฒนา สุเทพ วังใน เอกพร โรจนสารัมภกิจ ไปคณะเกษตร มন্ত্রী ศิรินนท์ ไปคณะสัตวแพทย์ ประวัติ ไหวหารดี ไปคณะวนศาสตร์

เราเรียนมาถึงปี ๓ ก็มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ จากการคิดคะแนนแบบเปอร์เซ็นต์ มาเป็น เกรด เล่นเอาเกือบตายหมู่ เรียนวิชาต่างๆ ได้คะแนน ๖๙ เมื่อตีเป็นเกรด ได้ D เท่ากับ ๑ พวกได้ ๗๙ ได้ C เท่ากับ ๒ พวกเรียนเก่งเลยกลายเป็นพวกกลางๆ ส่วนพวกเรียนระดับปานกลางก็แบนติดฐานไป (ฮ่าๆๆ ได้พวกเยอะเลย) ดีแต่ว่าในตอนหลังมหาวิทยาลัย ขยับเปอร์เซ็นต์ ๖๕-๖๙ เป็น ๑.๕ ๗๕-๗๙ เป็น ๒ ค่อยดีขึ้นหน่อย แต่วิชาที่เรียนต่อๆ ไป อาจารย์ส่วนใหญ่ ท่านไม่ได้ใช้ Curve ทางสถิติ กลับใช้คะแนนดิบมาใส่เกรด (ขอร้องถ้าเข้าใจผิด) พวกเราเลยแบนติดดิน (ฐาน) กันต่อไปจนจบ ซึ่งเป็นผลเสียในอนาคต เพราะเพื่อนๆ หลายคนอดไปเรียนต่อต่างประเทศ เพราะเกรดไม่ถึง ทั้งๆ ที่เก่ง และมีฝีมือ (แหม)

นอกจากนั้นในปี ๓ คณะประมง มีการตั้งภาควิชาขึ้นมาเป็นครั้งแรก พวกเราเลยเลือก Major กันตามใจชอบ พวกคุ้นเคยกับทะเลและทะเล จะเลือกเรียนทางภาควิชาวิทยาศาสตร์ทางทะเล ซึ่งมีมากที่สุด ถึงกับต้องแบ่งฝึกงานออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มฝึกอ่าวไทย ไปฝึกกับเรือกิตติขจร และกลุ่มอันดามัน ไปฝึกกับเรือธนະรัชต์ ฝึก ๑ เดือนเต็ม

บางคนเลยมีเวลาเมาเรือ ๑ เดือนเต็มเช่นกัน มีเพียงสองสามคนที่ไม่เมาเลย (สุดยอด) บางคนขึ้นบกแล้วยังรู้สึกว่แผ่นดินโคลง ต้องให้เพื่อนช่วยประคอง (โหดมาก) คนเก่ง เด็กเรียน (ปัจจุบันเป็นผู้เฒ่า) จะเลือกเรียนภาควิชาชีววิทยาประมง จบไปจึงเป็นผู้ใหญ่ในราชการ และเป็นครูบาอาจารย์ ขอบันทึกชื่อยกย่องไว้ เท่าที่จำได้ ดร.จรัสธาดา กรรณสูต ดร.อำนาจ จรด่วง มยุรี จัยวัฒน์ วรรณนิยา ศักดิ์ดี วิชัย ก้องรัตนโกศล ภาควิชาผลิตภัณฑ์ประมง มี ๓ คน เป็นผู้หญิงหมด ตอนนั้นอุตสาหกรรมการประมง ไม่ยิ่งใหญ่เหมือนปัจจุบัน ไม่เน้นบริษัทักษ์ใหญ่ มาซื้อตัวไปหมดแน่ ภาควิชาเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ พวกนี้ดีหน่อย ฝึกงานตามสถานิประมง ไม่เมาคลื่นแน่นอน แต่เมาเหล้าทุกคน

สุดท้ายนี้ขอไว้อาลัยแด่เพื่อนผู้จากไป ๘ คนดังนี้

๑. นายสุรพล ศรีวัลย์ (ขณะเรียนอยู่ปี ๓)
๒. นายมนัส เหมนกุล
๓. นายประพิศ จุฑามาชาติ
๔. นายสดี ไส ห่มระฤก
๕. นายมณฑล เอี่ยมสอาด
๖. ผศ.จันทน์ทิพย์ ลิ้มทองกุล
๗. นายหิรัญ กลิ่นเมือง
๘. นายสุเทพ วังใน

ที่ออกไประหว่างเรียน คือ ปรีชา นวลกระจ่าง หวังว่าเพื่อนคงอยู่ดีมีสุข ใครเจอตัวพบตัวที่ไหน บอกด้วยว่า เพื่อนๆ ยังคิดถึงอยู่เสมอ

อดุลย์ เสนากัสป์ คนเล่าเรื่อง